

Valgt blev: *Poul Nilsson, Gerholm, Andreas Hansen, Ove Hansen, Horn, Aage Knudsen, Helge Nielsen, Kaj Rasmussen, Helge Larsen, N. Chr. Christensen, Henry Christensen, Holmberg, Anker Lau, Jørgen Jensen, Fan-ger, Jørgen Jørgensen* (Ullerup) og *Erik A. Jensen*.

Den næste sag på dagsordenen var:

*Fortsættelse af forespørgsel til statsministe-
ren og udenrigsministeren af K. B. Andersen
m. fl.*

(Foregående forhandling findes i tidenden
sp. 2653 og 2721).

Forhandlingen genoptoges.

Rosing: Grunden til, at jeg under denne markedsdebat også vil sige noget, er, at jeg føler trang til at præcisere de synspunkter nærmere, jeg kom frem med under åbningsdebatten, synspunkter, der vedrører Grønland og markedsproblemerne.

Jeg må med det samme indrømme, at spørgsmålet om Grønland og fællesmarkedet under den nuværende situation er lige så lidt aktuelt som spørgsmålet om og muligheden for Danmarks indtræden i fællesmarkedet; men efter hvad jeg har forstået af den højtærede statsministers og den højtærede udenrigsministers redegørelser samt af den almindelige opfattelse blandt politikerne og den brede befolkning hernede, må den reelle løsning af markedsituationen være, at hele Danmark, England og Norge bliver medlemmer af Det europæiske økonomiske Fællesskab, og at denne målsætning ikke er opgivet. Ud fra denne indstilling og i erkendelse af, at de fem medlemslande i fællesmarkedet klart har udtrykt deres interesse for at optage nævnte lande som fuldt berettigede medlemmer, må man håbe på, at de afbrudte forhandlinger før eller senere kan blive genoptaget.

For Danmarks vedkommende er det meget beklageligt, at forhandlingerne om Englands og dermed Danmarks og Norges eventuelle optagelse i fællesmarkedet pludselig og uventet er bragt til foreløbig standsning, som den højtærede udenrigsminister udtrykte det i sin redegørelse. Betragter vi derimod Grønland isoleret, stiller det sig

anderledes. Vi kan have god brug for en pause til at undersøge og præcist fastlægge, hvad fællesmarkedet vil betyde for Grønland, og vi kan bruge tiden til at få bedre klarhed over, hvilke særordninger der vil være nødvendige, hvis ikke vor udvikling skal ledes ind i gale baner. For mig er der slet ikke tvivl om, at den høje regering og det høje folketing vil søge at finde den bedste og rimeligste løsning af vore markedsproblemer, og at de danske forhandlere i givet fald gør deres bedste for at opnå de for Grønland mest gunstige ordninger, dersom der på en eller anden måde igen gives mulighed for genoptagelse af forhandlingerne med fællesmarkedslandene.

Ud fra denne mulighed, som dog i realiteten er et spinkelt grundlag, men ikke kan udelukkes, vil jeg udtrykke mine synspunkter om Grønlands markedsituation.

Eftersom Grønlands eneste eksportmulighed ligger i fiskeriet, kan landet i dag ikke eksistere uden international handel, og denne handel med udlandet er således en livsnødvendighed. Af den samlede eksport af fiskeprodukter sælges 80 pct. på verdensmarkedet til lande, der ikke er medlemmer af fællesmarkedet. Kun 19,5 pct. sælges til medlemmerne af fællesmarkedet, nemlig til Italien, og til Grækenland, som er associeret.

Af den kgl. grønlandske handels direktør Hans C. Christiansens seneste undersøgelser og beregninger med hensyn til toldsatserne fremgår det, at problemerne er lige store, enten vi er med i fællesskabet eller ikke. Det vil med andre ord sige, at de kan gå lige op mod hinanden. Ud fra disse undersøgelser og beregninger kan man ikke sige andet, end at det afgørende må være, at man må tage særlige grønlandske forbehold under eventuelle kommende fællesmarkedsforhandlinger. Det, der ligger bag de af landsrådet omtalte særordninger, er nemlig hensynet til den økonomiske udvikling i Grønland og fremfor alt hensynet til den grønlandske befolknings udvikling i de kommende 10-20 år. Men vore forudsætninger for at tage konkurrencen op på hele fiskeriområdet med de erfarne udenlandske folk og deres veludrustede fartøjer er trods den kendsgerning, at vor produktion i løbet